

ISBN 978-630-6563-08-1

Margaret Sidney

**The Five Little Peppers
and How They Grew**

Traducător/ Bogdan Buzdugan

Redactor/ Nina Bercan

Lector/ Aniela Tărnăucă

Corector/ Cosmin Istodor

Ilustrație copertă/ Ioana Bot

Design grafic/ Ioana Bot

Dtp/ Mihăiță Stroe

Editura Predania/ București

prietenii-predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0728 303 566

Margaret Sidney

CINCI PEPPER MITITEI
ȘI CUM AU CRESCUT EI

TRADUCĂTOR — BOGDAN BUZDUGAN

PREȘANIA

O VEDERE A CASEI

Bucătărioara se liniștise de zarva și tărăboiul prânzului și arborând aerul de după-amiază căpătase o înfățișare festivă, așa cum se și cuvenea să aibă camera de zi a căsuței cafenii.

De-abia se lăsase soarele și toți micuții Pepper, în afară de Ben – cel mai mare din turmă –, se bucurau de „farmecul ceasului de pace,” cum numea mama lor acest moment din zi, când toți se strângeau laolaltă, îndeletnicindu-se cu treburi mai liniștite. *Farmecul* acesta era oricum tot ce le mai rămăsese, căci în ultima vreme avuseseră numai greutate; și de când le murise tatăl, Fronsie fiind atunci mică de tot, doamna Pepper fusese nevoită să muncească din greu ca să aibă ce le pune pe masă și să plătească chiria. Era, de altfel, dintotdeauna obișnuită să dea piept cu viața, așa că n-avea cum să se lase tocmai acum înfrântă. Îmbărbătându-se și zâmbind în toată vremea, migălea zi de zi la cusut haine, croit și reparat tot felul de lucruri. Vedea în același timp cu mare mândrie ceea ce era de netăinuit: copiii săi zgomotoși creșteau fericiți alături de ea, alinându-i sufletul și făcând din căsuța cafenie un cerc de voie bună și bucurie.

„Sărmanii,” își spunea ea adesea, „n-au parte de nicio educație, cresc așa, la întâmplare.” Și apoi, strângând din buze, își relua cu și mai mare însuflețire lucrul. „Trebuie neapărat să-i dau la școală, dar nu știu cum să fac.” O

dată sau de două ori chiar avu gândul: „Acum, a venit clipa!”, dar iată că nu mai veni, căci lăsându-se un frig cumplit odată cu sosirea iernii, banii se duseră mai repede ca oricând pe hrană și lemne. Iar apoi, când totul părea a se limpezi, atelierul fu luat în primire de altcineva, și pentru o lungă perioadă de timp comenzile începură a veni mult mai rar, ceea ce îi dădu peste cap toate socotelile, fiind nevoită astfel să apeleze la puținele sale economii. Cu toate astea, mereu își spunea: „Va veni și vremea lor, fiindcă e musai să vină.” Și, înviorându-se, se punea din nou pe treabă.

Toți copiii, mari și mici, nu știau cum să-și mai ajute mama, dar în sufletul lui Ben și al lui Polly pornirea aceasta creștea mai mult în intensitate, încât pur și simplu nu se mai puteau gândi la altceva. Făureau în secret planuri mărețe, căutând ca într-o bună zi să o dea gata de-a dreptul pe mama lor. Dar acestea erau, desigur, lucruri pe care le vorbeau doar între ei.

Polly avea zece ani, iar Ben era doar cu un an mai mare. Ceilalți trei frați mai mici din gașca „micuților Pepper,” cum erau numiți tot timpul, îi aveau pe ei ca model, străduindu-se în toată vremea să le câștige dragostea. În general, tot ce nu puteau ei face, duceau la capăt frații mai mari.

— O, Doamne! exclamă Polly, stând în colț la geam, în timp ce-și ajuta mama să smulgă firele ce ieșeau dintr-o haină pe care tocmai o cususe. Trăgând apoi nervoasă de mâneca hainei, zise: Tare aș vrea să avem lumină pe săturate!

— Dar n-ai nevoie de lumină ca să scarmeni haina asta, spuse doamna Pepper, trăgând cu grijă firul pe un mosor vechi. Ai grijă, Polly, să nu rupi firul, că e scump!

— Nu m-am putut abține, zise îmbufnată Polly, și uite că s-a rupt. Parcă acum totul s-a scumpit! Aș vrea să avem o mulțime de sfeșnice, le-aș aprinde pe toate ca să am măcar o noapte lumină pe săturate.

— Da, ca apoi să rămâi pentru tot restul anului fără pic de lumină? zise doamna Pepper, oprindu-se să dezlege un nod. Și, adoptând un ton sentențios, adăugă: Oamenii care fac așa, rămân tot timpul fără sfeșnice.

— Și câte ai vrea să ai, Polly? întrebă curios Joel, lăsându-și jos ciocănelul și privind la ea cu mare interes.

— Oh! Aș vrea să am două sute de sfeșnice! zise Polly cu hotărâre. Și le-aș arde deodată pe toate.

— Două sute de sfeșnice! repetă după ea Joel, uluit peste măsură. Măi să fie, ce de sfeșnice!

— Nu vorbi urât, Joel! îl muștră energic Polly, oprindu-se să-și ridice de jos mosorul care acum se răsucea singur. Nu e frumos!

— Nu e mai rău decât a-ți dori lucruri pe care nu le poți avea, îi replică Joel. Nu cred c-ai fi în stare să le dai la toate foc deodată, adăugă el.

— Ba da, aș face asta! răspuse la rândul ei Polly, fără a sta prea mult pe gânduri. Dacă aș putea, le-aș aprinde deodată pe toate. Ei, da! Pe toate, Joel Pepper!

— Oh! spuse micuțul Davie, oftând îndelung. Îți dai seama că ar fi ca în Rai, Polly! Nu crezi că ar costa totuși prea mult?

— Nu-mi pasă! zise Polly, fâțâindu-se în scaun și rupând alt fir. Vai, n-am vrut, mami! Oricum ar fi, nu mi-ar păsa de bani! Știu măcar că am avea și noi o singură dată destulă lumină.

— Ai vrea să dai foc la casă?! Două sute de sfeșnice! Cine a mai auzit de așa ceva? zise doamna Pepper.

— Dar ar putea arde toate? întrebă Fronsie, neliniștită, ridicându-se de la locul ei unde stătea ghemuită lângă David pe podea, uitându-se la Joel cum răzuiește învelitoarea unei cutii vechi. Mutându-se acum lângă Polly, aștepta cu nerăbdare răspunsul ei.

— Dacă ar arde? spuse Polly. Am terminat, mămico! îi puse apoi în poală haina mamei. Cred că ar arde, dragă Fronsie.

Și zicând asta, o prinse de subsuori pe fetiță și începu a o învărti prin bucătăria până când amândouă își spuseră că e timpul să se oprească.

— Atunci, spuse Fronsie, când Polly o lăsă jos, aproape fără suflare după ultima mare rotire, chiar că aș vrea să putem face asta, Polly! Chiar acum! și însuflețită de acest gând, Fronsie își strânse mânuțele grăsunе.

— Uau! zise Polly, privind în sus, la orologiul vechi din colț. E cinci și jumătate, acuși vine și Ben acasă!

Și începu îndată să așeze masa. Pentru câteva momente, nu se mai auzi decât hârșăitul mesei vechi, trase acum în mijlocul camerei, fâlfâitul feței de masă și tot freamătul pregătirilor premergătoare venirii lui Ben. Polly se foia de ici colo, tăind pâinea și aducând la masă vasele; se oprea din când în când doar pentru a le vorbi și a-i împăca pe cei doi băieți, care erau tare pleoștiți pentru că trebuia să-și strângă jucărelele.

Fronsie însă era tot cu gândul la ce-i spusese Polly. Își tot spunea: „Două sute de sfeșnice, îți dai seama!” Privi la lumânările topite și de jur împrejur la pereții afumați, iar apoi la vechea sobă neagră, care nu mai avea

decât niște jar mocnit, aruncând la urmă o privire peste toată bucătăria – încerca să-și închipuie cum ar arăta acea încăpere astfel luminată. Și cu gândul la nemai-pomenita strălucire și căldură, se trezi chiar strigând a uimire: „Vaaai!”

— Dumnezeule! spuse Polly, trăgându-și repede mâna din dulapul uzat aflat într-unul din colțurile camerei. Ce m-ai speriat, Fronsie!

— Și o să se mai stingă vreodată? întrebă pe un ton grav copila, rămasă tot acolo unde o lăsase Polly.

— Ce anume? Despre ce vorbești, Fronsie?

— Cum despre ce? Lumânările alea multe și frumoase.

— Vai de capul meu! strigă Polly, râzând ușor. N-ai uitat! Da... și nu. Adică, vreau să spun, Fronsie, că dacă am avea toate aceste lumânări, nu le-am lăsa să se stingă niciodată.

— Niciodată? întrebă Fronsie, și băgându-se în Polly sări puțin în sus, făcând-o aproape să scape pe jos tot ce mai ducea acum la masă. Chiar niciodată, Polly?

— Niciodată, îi zise Polly. O să le ținem pe toate! Ia uite, a venit Ben!

Ușa se deschise și Fronsie, cu un strigăt de mare încântare, sări în brațele fratelui ei.

— E așa frumos să vii acasă! spuse Ben și fața sa plinuță se luminează toată. E gata masa, Polly?

— Da, zise Polly, adică e gata, doar că... și se duse după șorțul lui Fronsie.

— Cândva, zise Fronsie, cu gura pe jumătate plină, când aproape că terminau de mâncat, o să fim nemaipomenit de bogați. O să fim, Ben, ai să vezi!

— Ei, nu mai zi, puișor! spuse Ben, uluit la culme.

— Da! zise Fronsie, încuviințând din căpșorul bălai, cu un aer înțelept. Aplecându-se apoi către ceașca cu lapte îndoit cu apă, căută să vadă dacă nu cumva scăpase Polly din greșeală acolo niște zahăr – ceea ce făcea, de altfel, de fiecare dată. Da, Bensie, o să fim putred de bogați!

— Atunci, aș vrea să fim încă de pe acum bogați, spuse Ben, luând altă felie zdravănă de pâine neagră, ca să prindem și ziua de naștere a mamei, și privi apoi cu tristețe la Polly.

— Da, zise Polly, ce frumos ar fi să o putem sărbători!

— Nu-mi mai trebuie altă sărbătoare, zise doamna Pepper, mi-e de ajuns să mă uit la voi și simt că sunt, cu adevărat, bogată. Tot ce îmi doresc este să rămânem toți uniți, dragii mei, și să fiți bine crescuți, ca micuței noastre case cafenii să nu-i fie rușine cu noi.

— Ei, bine, îi spuse Polly lui Ben, plină de încredere, odată ce masa fusese trasă din nou la perete, vasele spălate, șterse și puse înapoi în blidar, mie nu-mi pasă, știu doar că trebuie să încercăm să-i sărbătorim cumva ziua mamei.

— Și cum ai de gând să faci asta? o întrebă Ben, care de felul lui avea o minte mai practică și de obicei nu prea ținea pasul cu fanteziile lui Polly.

— Nu știu, dar trebuie să reușim cumva!

— Hmm... asta nu e bine, spuse Ben, cu oarecare dispreț. Văzând însă chipul lui Polly, adăugă cu blândețe: Să ne gândim că poate găsim noi ceva.

— Oh, știu! strigă cu mare încântare Polly. Știu exact ce ne trebuie, Ben! Să-i facem o prăjitură, una mare, știi tu...

— Își va da seama că o faci, spuse Ben. O va miroși și așa n-o să mai fie nicio surpriză.

— Nu, n-o să-și dea seama. Ai uitat că mâine se duce s-o ajute pe doamna Henderson? E tocmai momentul potrivit! Iar apoi, continuă Polly, îi putem distra atenția și după ce se întoarce acasă; plus că o să-mi spună bunica Bascom cum să fac prăjitura. Știi doar că noi n-avem decât făină neagră, Ben! Chiar acum mă duc la ea să-i cer ce ne mai trebuie.

— Oh, nu! strigă la ea Ben, prinzând-o de braț exact când era gata să-și ia zborul. Atunci mami sigur va afla... Mai bine aștepți până mâine. Și apoi, Polly..., Ben se opri nevoind să o descurajeze de la bun început, doar știi că soba o să facă în toate felurile!

— N-o să facă în niciun fel! zise Polly, repezindu-se spre cuptor, să-l cerceteze îndeaproape. Dacă face figuri, îl zgâlțâi pe boșorog de nu se vede!

HAI SĂ-I FACEM MAMEI O BUCURIE!

Așadar, de îndată ce mama ieși pe ușă a doua zi, dis-de-dimineată, Ben fiind și el deja plecat să taie lemne pentru cântărețul Blodgett, Polly își adună toate puterile, începându-și numaidecât pregătirile în preajma cuptorului lor vechi. Se trezise de astă dată mult mai devreme, așa că de cum își văzură mama plecând, copiii o rugară într-un sufllet pe Polly să se zorească cu treaba.

— E aproape unsprezece, Polly Pepper! N-ai să termini la timp tot ce ai de făcut! zise Joel, care se foia de ici colo, tare dornic să ajute și el.

— O, nu e adevărat, Joel, îi răspunse Polly, îmbujorată toată la față și cu brațele pline de tot felul de lucruri, uitându-se în timp ce vorbea și la orologiu. Nu e decât nouă și un sfert. Ai grijă, Fronsie! N-ai să poți ridica singură învelitoarea. Ajut-o, Davie!

— Nu, lasă-mă pe mine! strigă Joel, țâșnind înainte. Acum e rândul meu! Dave a prăjit pâinea.

— Așa e, am uitat, zise Polly, băgând alte lemne în sobă, îndesându-le cu îndemânare. Focul întetșit n-are cum să strice. O să-i facem mamei o prăjitură pe cinste!

— Și o să fie așa mare, strigă Fronsie, sărind pe vârful degetelor, încât mama n-o să știe ce să facă cu ea, nu-i așa, Polly?

— Da, așa cred și eu, zise cu voioșie Polly, adăugând și mai multe lemne. O, Doamne, s-a dus chitul pe care l-a pus Ben, și-acum o să iasă tot fumul!

— Da, gaura e din ce în ce mai mare, Polly! zise Joel, uitându-se și el de jur împrejurul sobei.

— Și acum ce ne facem? spuse Polly, cuprinsă de mare frământare. Din nou crăpătura aia nenorocită! Și Ben tocmai acum a trebuit să plece la domnul Blodgett.

— Fug eu să îl chem înapoi, strigă cu mare însuflețire Joel. În zece minute ți-l aduc!

— Oh, nu, Joel! strigă Polly îngrijorată. Nu cred că ar fi bine să-l iei de la treaba lui, mamei sigur nu i-ar plăcea așa ceva.

— Și atunci, ce-ai de gând să faci? întrebă Joel, oprindu-se în pragul ușii.

— Asta nu știu încă sigur, spuse Polly, lăsându-se în genunchi să vadă mai de-a-proape gaura de la sobă. Cred că va trebui să o astup cu hârtie.

— N-o să stea, o luă în derâdere Joel. Nu știi că am încercat și săptămâna trecută?

— Știu, spuse Polly, oftând ușor și așezându-se pe podea, unde stătu nemișcată pentru câteva clipe, cu brațele înnegrite de fum întinse.

— Deci nu poți s-o repari? o întrebă Davie, apropiindu-se de ea cu un aer serios. Atunci, e clar că nu mai putem face prăjitura.

— Nu vă temeți, exclamă Polly, sărind în picioare, prăjitura o facem noi până la urmă! Hei, moșneag pocit ce ești (despre cuptor fiind vorba), ia uite ce-ai făcut! Ba da, pot să o repar. Joel, adu-mi cât de repede niște hârtie!

— Altceva în afară de almanah nu găsec, pot să-l iau? spuse Joel, scotocind prin toată casa.

— O, Doamne, nu! strigă Polly. Pune-l înapoi, Joel! Trebuie să mai fie ceva hârtie în magazie.

— Nu e nici acolo, zise iute micuțul Davie. Am folosit-o cu Joel la făcut zmeie.

— O, Doamne! gemu Polly. Nu știi ce-o să ne facem! Doar dacă..., și o clipă se opri ca luminată de o idee strălucită. Mă lăsați să folosesc zmeiele, băieți?

— N-avem cum, zise Joel, au zburat departe, și acum cine știe pe unde or fi făcute bucăți.

— Ei, bine, copii, replică atunci Polly, întorcându-se fioroasă către ei, și asta mai mult fiindcă era toată unsă de funingine, trebuie neapărat să facem rost de hârtie sau de altceva cu care să astupăm gaura asta!

— Știi eu! zise micuțul Davie și, fără să mai spună ceva, o zbughi din cameră, ca după numai câteva clipe să vină cu o bucată de piele veche de la un vârf de bocanc, unul dintre lucrurile sale cele mai de preț. Poți s-o tai, ca să o potrivești apoi cât mai bine.

— Ești un băiat tare bun, Davie! E un dar minunat pentru ziua mamei!

— Aș fi dat și eu un vârf de bocanc, spuse Joel, uitându-se mohorât la bucata prețioasă de piele pe care Polly o făcea acum bucățele. Să fi avut așa ceva, dar cum eu n-am nimic...

— Știi că ai fi făcut-o, Joel, îi zise cu blândețe Polly. Ei, acum, cred că o să stea cum trebuie.

Astfel, cu ajutorul băieților, încurajată și de strigătele de încântare ale lui Fronsie, pielea fu repede îndesată în gaură și un foculeț începu a se înfripa timid.

— Și acum, băieți, spuse Polly, ridicându-se în picioare și inspirând adânc, mă duc la bunica Bascom să o aduc aici, să-mi spună cum să fac prăjitura. Între timp să aveți grijă de casă!

— Eu mă duc să bat cuie, zise Joel. Am o grămadă de treabă!

— Prea bine, îi spuse Polly, așezându-și pe cap gluga pelerinei. Fronsie sigur te va urmări cu plăcere. Nu lipsesc mult, adăugă ea, ieșind din casă.

Bunica Bascom nu era, de fapt, bunica lor, așa însă o numeau din politețe toți cei din sat. Casa ei era peste drum, puțin după ce luai colțul – Polly merse iute de tot și, ajungând la ușă, avu în suflet încredințarea că o să iasă acum din încurcătură. Nu se mai opri să bată, bătrâna era oricum atât de surdă, încât n-ar fi auzit-o ci, deschizând direct ușa, intră. Bunica tocmai mătura podeaua. Văzând-o pe Polly, se opri, sprijinindu-se în mătură.

— Ce mai face mama ta? întrebă în chip de răspuns la șovăielnicul: „Bună dimineața!” al fetei.

— O, mama e cât se poate de bine, strigă tare Polly în urechea bătrânei, și chiar mâine e ziua ei!

— Mâine o să fie o zi urâtă! zise bunica. Să nu mai spui asta ca să nu aduci nenoroc, copilo!

— Dar n-am spus așa ceva. Adică... e ziua ei, bunică, strigă Polly atât de puternic, încât se văzu cum acesteia i se mișcă boneta.

— Măi să fie! strigă doamna Bascom, încântată la culme. Chiar așa?

— Da, spuse Polly, ținându-și jurul bătrânei și îmbrățișându-o. Și o să-i facem o surpriză.

— Are ceva la ochi? întrebă cu o voce ascuțită bătrâna, întorcându-se către ea și privind-o drept în față. A cusut prea mult, nu-i așa?

— O surpriză! strigă din nou Polly, ridicându-se pe vârfuri, ca să ajungă cât mai bine la urechea bătrânei. O prăjitură, bunică, una mare de tot!

— A, o prăjitură! exclamă bătrânică, lăsând jos mătura, ca să-și așeze la loc boneta, pe care Polly, în disperarea de a se face auzită, i-o dăduse într-o parte. O să fie bine!

— Da, spuse Polly, ridicând de jos mătura. Nu vrei să-mi spui cum s-o fac, bunico?

— Cum să nu! strigă bătrâna, tare bucuroasă că îi poate da sfaturi. Am niște rețete nemaipomenite. Acum le aduc, și se duse în cămară.

— Eu, între timp, termin de măturat, spuse Polly, dar bătrâna oricum nu o auzi.

Zis și făcut, luând mătura, fata începu a mătura cu însuflețire, valsând zglobie pe melodia gândurilor sale pline de voieșie.

— Da, uite-le aici! zise bunica, întorcându-se cu un mers clătinat și ținând în mână un ceainic vechi din tinichea. O, Doamne! Măi, copilă, ce praf ai ridicat în toată casa! Nu așa se mătură.

Îi luă apoi mătura din mână lui Polly, care rămăsese încremenită.

— Uite așa, spuse ea, trăgând spre ea ușor niște gunoaie, pentru ca apoi să le strângă cu grijă într-o grămăjoară. Așa se face, ca să nu împrăștii praful în toată camera.

— Îmi pare rău, bâigui cu greu biata Polly.

— Nu contează, spuse cu blândețe doamna Bascom, văzând neliniștea de pe chipul fetei. Nu-i bai, o să măhuri

mai bine data viitoare. Acum, hai să ne apucăm de prăjitură!

Și, zicând asta, puse într-un colț mătura și se duse cu mersul ei clătinat, urmată îndeaproape de Polly, la masă, răsturnând acolo tot ce avea în ceainic și începând a scotoci după *recepta* potrivită. Dar chiar și după ce ceainicul fu răsturnat și zguduit puternic de brațele bunicii și ale lui Polly, rețeta părea a fi de negăsit. Toate celelalte rețete se rostogoleau, ieșind sprintene la iveală și privindu-le drept în față – toate fiind așternute pe suluri murdare din hârtie îngălbenită, pătrunsă de un iz vechi de mirodenii.

— Dar n-ar fi bună și altă rețetă? întrebă Polly, în timp ce o căutau de zor fără niciun succes, și bunica începu a se plânge, întrebându-se: „Unde să o fi pus oare?”

— Nu, copila mea, îi răspunse bătrâna, cum te-ai putut gândi la așa ceva! și pe dată își plesni palmele de cap în încercarea de a-și aminti unde a pus-o... Nu, nu, copila mea. Am făcut-o la nunta nepoatei mele, Miranda, și a ieșit așa de bună! Ușoară ca o pană, și nici n-a costat mult, căci e fără ouă, fără...

— O, dar eu oricum n-am ouă, strigă Polly, și n-avem decât făină neagră, bunico, să știi!

— A, păi se poate face și cu făină neagră, zise binevoitor doamna Bascom, și va arăta chiar foarte bine cu tot cu stafide.

— Dar noi n-avem stafide! răspunse Polly.

— N-aveți stafide!?! zise ca un ecou bătrâna, privind peste ochelari. Și atunci ce-ai de gând să pui în ea?

— Scortîșoară, zise tăios Polly, că de asta avem o grămadă, și cred că o să iasă bună, nu? întrebă ea cu neliniște în glas. În tot cazul, trebuie neapărat să facem o prăjitură, căci doar așa o putem sărbători pe mama.

— Ei, bine, spuse doamna Bascom, nu m-ar mira să ai noroc, Polly. Și mamei tale o să-i placă de minune – acum de-am găsi rețeta aia! zise bătrâna, apucându-se din nou de scotocit prin peticele de hârtie. N-am să uit niciodată cum au dat-o gata pe toată, n-au lăsat nicio firimitură, Polly!

— Uau! exclamă Polly. De-ar da Domnul să o găsești! Să mă cațăr și să văd, poate o fi pe rafturile din cămară?

— Poate, o fi pe acolo, zise domol doamna Bascom. Poți încerca, câteodată pun unele lucruri deoparte, să fiu sigură că nu le prăpădesc.

Așa că Polly apucă un scaun vechi din lemn și, urcându-se, urmată îndeaproape de bunică gata să-i dea oricând indicații, începu a da jos pe rând toate castroanele, care se intercalau la intervale regulate cu cești de ceai sparte și ulcioare fără toartă. La sfârșitul acestor căutări, rețeta pentru tort de la nunta Mirandei se încăpățână să rămână de negăsit.

— Nu mai are rost, zise într-un sfârșit bătrâna, așezându-se jos deznădăjduită, și Polly cocoțată pe speteaza scaunului o privi descumpănită. Trebuie s-o fi dat cuiva.

— Dar nu putem folosi una care iese aproape la fel de bine? întrebă fata cu disperare, având deja încredințarea că tortul de la nunta Mirandei ar fi fost cel mai bun dar pentru mama sa. Trebuie să mă întorc cât mai repede acasă, vă rog, zise ea coborând de pe scaun și legându-și șnurul glugii, altfel Fronsie o să se îngrijoreze.

Fu selectată, așadar, o altă *receptă* și, după multe sfaturi de genul „să nu lași cuptorul să se încingă peste măsură!” și așa mai departe, Polly luă în mână hârtia de mare preț și o zbughi spre casă.

— Ei, și acum trebuie..., începu Polly a zice, intrând voioasă în casă.

Nu trecu însă bine pragul că i se duse toată veselia: la vederea celor dinăuntru, îi pieri pur și simplu graiul. Fronsie se jeluia amarnic, stând ghemuită într-un colț al balansoarului mare al mamei, acoperit cu stambă, în timp ce Joel, cuprins de îngrijorare, stătea aplecat asupra ei.

— Ce s-a întâmplat? îngăimă cu respirația întretăiată Polly.

Aruncând *recepta* pe masă, se duse într-un suflet la balansoar, lăsându-se în genunchi și strângând în brațe trupușorul copilei. Fronsie își întoarse fața către ea, aruncându-se în brațele ei ocrotitoare. Polly o luă în poală și se lăsă pe scaun, începând de îndată să o mângâie cum numai ea știa.

— Ce e? îl întrebă pe Joel, care tulburat fiind se ruga de Fronsie să nu mai plângă. Spune-mi tot ce s-a întâmplat!

— Eu eram cu treaba mea, băteam niște cuie, începu Joel. O, Doamne! Nu mai plânge, Fronsie! Te rog, fă-o să înceteze, Polly!

— Spune-mi mai departe! zise Polly, cu vocea răgușită.

— Eu băteam cuie, începu domol Joel, și Davie plecase după uleiul de mentă, adăugă el, înseninându-se la față.

— Spune-mi odată, Joel, ce s-a întâmplat! îi zise Polly, privindu-l cu asprime, căci altfel o să-mi spună totul Davie.

Aceasta tocmai intrase în fugă, cu un castron cu ulei de castor, pe care în agitația ce-l cuprinsese îl confundase cu cel de mentă. Ajuns dinaintea lui Polly, i-l prezentă

într-un stil bombastic – ea însă era prea tulburată ca să vadă ce-a adus acolo.

— O, nu! strigă atunci Joel, cu mare îngrijorare. N-o să-ți spună Davie! Îți spun eu, Polly, îți spun eu adevărul!

— Hai, spune odată! zise Polly, care simțea că dacă nu-i spune careva cât mai repede totul, o să se răstoarne cu tot cu balansoar.

— Ei bine, spuse Joel, adunându-și din nou forțele, mi-a sărit din mână ciocanul ăla vechi, și piciorul lui Fronsie era exact acolo... și n-am avut ce face, Polly, pur și simplu n-am avut ce face.

Într-o clipită, Polly îi scoase ghetuța și ciorapul ros, ca să vadă mai bine piciorușul dolofan al fetei. Luând apoi cu grijă degetuțele ei albe – în timp ce băieții, cu mare îngrijorare, se făcură ciorchine în jurul ei –, începu a le roti înainte și înapoi, în sus și în jos.

— Nu e rupt nimic, zise ea în cele din urmă, răsufând cu mare ușurare.

— Uite aici e buba! zise Fronsie, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Mă doare, Polly.

— Sărmanul degetuț, începu a o alina Polly, mângâindu-i piciorușul suferind.

Auzi însă un sunet firav și ciudat. Ridicându-și privirea, îl văzu pe Joel, cu chipul crispat, încercând din răspuțeri să-și stăpânească plânsul, dar care, cu toate strădaniile, în scurt timp cedă și se aruncă în poala lui Polly, vărsând un șuvoi de lacrimi.

— N-am vrut, Polly! strigă el. Ciocanul ăla vechi și urât...

— Hei, dragul meu, Joel, spuse Polly, luându-l și pe el în celălalt colț al balansoarului. Știu că n-ai vrut, și îl sărută pe părul negru și scurt.

Fronsie, văzând că și ceilalți au voie să plângă, se opri imediat din plâns și, aplecându-se peste Polly, își puse mâna grasuță pe gâtul lui Joel.

— De ce plângi, îi zise ea, că pe tine doar nu te doare degetușul?

Joel începu atunci a se văita și mai tare și Polly aproape că nu mai știa ce să facă, așa de amărât era frățiorul ei. Faptul că o lovise tocmai el pe micuța Fronsie, mezina familiei, era de neîndurat. Polly încercă, pentru câteva clipe, să-i aline în fel și chip durerea. Și când reușise cât de cât să îl liniștească, se deschise ușa și intră bunica Bascom.

— Te odihnești puțin? întrebă ea. Sper că n-ai pornit deja tortul, adăugă, privind neliniștită către cuptor. Am găsit rețeta! jubilă bunica, fluturând triumfător o bucățică de hârtie.

— Spune-i tu ce s-a întâmplat! îi zise Polly micuțului David, căci eu deocamdată nu mă pot scula.

Ridicându-se pe vârfuri, Davie îi strigă la ureche bătrânei toate amănunțele care îi trecură lui prin cap privind cele întâmplate.

— Oare ce spune băiatul, Polly? Nu-mi dau seama, zise uluită bunica.

— Trebuie să-i mai spui o dată, David, spuse disperată Polly. Nu pot crede că n-a auzit nici măcar un cuvânt!

Prin urmare, David încercă din nou, de astă dată cu mai mulți sorți de izbândă. Coborându-se apoi de pe vârful picioarelor, o duse pe bunică la Fronsie, triumfător și tare îmbujorat.

— Doamne, Dumnezeule! strigă bătrâna, lăsându-se pe scaunul adus de băiat. Te-a pocnit peste picior, așa-i?

zise ea, privind la Fronsie, care își pusese deja piciorușul în mâna ei lată.

— Da, răspunse în locul ei Polly. Nu e nimeni de vină, dar ce e de făcut acum, bunico?

— Trebuie puțin pelin, spuse bătrâna, așezându-și ochelarii cu mare încetineală și examinând acea mică pată vineție, care deja se răspândea cu iuțeală. E cel mai bun! Am eu acasă. Fugi și adu-l încoace! zise ea, întorcându-se către David. Hai, repejor! Vezi că atârnă pe undeva, agățat de cămin.

— Lasă-mă pe mine! strigă Joel, țâșnind din balan-soarul cel vechi, atât de brusc încât o sperie pe bătrână, care aproape că-și scăpă pe jos ochelarii. Vreau să fac eu asta pentru Fronsie!

— Da, lasă-l pe Joel, te rog, spuse și Polly. O să-l găsească, bunico.

Joel porni, așadar, în trombă și se întoarse repede de tot, cu o claie de ierburi uscate, care i se bălăngănea pe lângă corp.

— Uite, acum o fac bine, spuse doamna Bascom, ridicându-se și punându-și pe umeri șalul. Uite, ai aici câteva stafide, Polly! Mie nu-mi trebuie, dar prăjitura ta sigur va fi astfel mai bună. Ei, și acum, să punem compresa! După ce apăsăm bine și strângem totul cu o bucată de pânză, Fronsie nici n-o să mai știe că are degete la picioare!

Zis și făcut, căci bunica rupse pe dată un mănunchi sănătos de ierburi, pe care le puse într-un vas vechi din tinichea, ca apoi să-l acopere cu un capac, așezându-l în cele din urmă pe plită.

— O! exclamă Polly. N-am cuvinte să vă mulțumesc îndeajuns. Atât pentru stafide, cât și pentru...

— Nu-ți mai face griji! spuse bătrâna voioasă. Am găsit *recepta!*

— O, ce mă bucur! zise Polly cu mare încântare, de parcă asta i-ar fi garantat deja succesul.

— Da, spuse doamna Bascom, mi-am amintit că am pus-o în *Biblia* mea, să o am la îndemână. Așa că pune-te pe treabă! Eu trebuie să mă întorc acasă, am lăsat niște carne la fiert.

Bunica își puse, așadar, șalul, și cu mersul ei clătinat, plecă spre casă.

— Eu zic acum, spuse Polly către Fronsie, când piciorușul acesteia fu în sfârșit învelit în pelin pisat, să-ți pui unul din papucii vechi de casă ai mamei.

— O, nu! Începu Fronsie a râde. Nu-i așa că ar fi tare nostim, Polly?

— Te cred și eu, zise Polly, râzând la rândul ei și încercând să-i pună papucul gigantic, pe care Joel tocmai îl adusese din dormitor. Se alăturară cu mare zgomot și ceilalți doi băieți, dar șoșonul cel negru sărea în sus și în jos, de parcă ar fi vrut să-și ia zborul. Cred că va trebui să îl legăm de picior.

— Arată ca un săculeț de budincă, zise Joel, în timp ce Polly îl prindea pe mijloc cu o sfoară. Un vechi săculeț negru de budincă, întări el.

— Un vechi săculeț negru de budincă! rosti ca un ecou Fronsie, cu un mic strigăt de bucurie.

Luă însă îndată un aer grav uitându-se cu atenție la piciorul ei întins în afara balansoarului.

— Ce e, Fronsie? întrebă Polly, care umbla prin bucătărie, începând pregătirile pentru tort.

— O să mai pot purta vreodată papucii mei noi?

— O, da, cum să nu! strigă Polly. Ai să vezi că într-o săptămână ești din nou vioaie ca un greier.

— O! răsuflă ușurată Fronsie și asigurată fiind de Polly, alungă îndată gândul.